קג.

ת"כ צו פ"ט ה"א. ב) [פסחיס נח: וש"נ] ת"כ שם פ"ב ה"י, ירוש' פסחים פ"ה ד) שקלים שם [תמורה כג: ע"ש] . כעי״ז יבמות צד. כתובות מט. לפי רבנות בו כחובות מטי, ל) שקלים פ"ד מ"ד, נ"ב קנא. ממורה כ. לא: () ת"כ צו פ"ט ה"א, 1) [ובנ"ק פח. ד"ה יהא מירלו גאופן אחר].

שינויי נוסחאות

א] נ"ל שזכה לאיש (גליון, והוא מדפר"י). ועי במלח"ם שהיה לפניו הגירסא שעלתה לאישים. ופיי דדרים אים חלשוו אשה ריח גם לנגלי למנר בן בשרון כנית בעורן (נתח" שמביים):

ד] ל"ל ולא ("ש"ש): הן תפסי
מדאורייתא ("די ו רפים וש"ח): הן למלה ("ש"מ): הן תפסי
מדאורייתא ("די ו רפים וש"ח): הן לכתה"י שאון התתנים זמאין (דק"ם, וכ"ה בוש"ף: ז) ל"ל דתנן (דק"ם, וכ"ה בוש"ף: ז) ל"ל דתנן ("ג"לון): ה) בכתה"יי משום ("ג"לון): ה) בכתה"יי משום ("ג"לון): ה) בכתה"יי משום ("ג"לון): ה) חטא ומשום אשמה (דק״ח ווטא ינושום אשמוז (ואן נו. וכ"ה במשניות): מ] בהן עולות כו' והעורות לכהנים כל"ל (ש"מ): י] רש"י ז"ל ל"ג מינת גרים. וכן מחקה כש"מ. ומדכרי הרמב"ס נר' דגרס גוים (ב"כ הכ"מ). וע" בה"ו ול"ק ושלר מפרשים שהלריכו בזה. וע" בליקוטים: יא] גיר' הל"ק ממעט: יב] נ"ל שעת הכושר (כי"י): יג] מקרא (כי"י): יד] ל"ל דמי אשמות (*ש"מ). וכל"ק גריס דאף אשמות. עש"נ: גריס דאף אשמרת. עם"ב: מו] נ"ל ושנתכפרו (בי"פ). וכ"ה בפסחים עג ע"ל ובשבועות יב ע"ל, וכן ברש"י לעיל ה ע"ב ועוד. לתנס במשנה תמורה כ" ושכיפרו. וכ״ה ע"ב הגי ברמצ"ס: מז] ל"ל דקיי"ל בכולן ירעו (*ש"מ): יו] ג'י ח"ל ואינו עובדה. וע"י במשנה לתמורה שס: יחן ל"ל אלעזר (*ש"מ וגליון): ימן גי' ח"ל ועובדה: וגליון). ישן גיי סייל ועובדה. ב] דעורה (*ש"מ): כאן לייל דמאן (*ש"מ): כב] על דבר שאינו שלו כלייל (גליון בשם צ"ק): כג] כק"מ וכ"ט נוסף מספר ישן פי׳ אלא חוזרין ומוכרין העור ולוקחין בדמיו בהמה לעולה לקייץ המזבח דברי רבי יהודה. ע"כ: בר] א"א לומר אשם כל"ל ("ש"מ): כה] נכתק"י העולה: בו] עליה (*שימ): בו] נ"ל בו] עליה (*שימ): בו] נ"ל דאקדיש (*שימ): בה] נ"ל להקדיש (בי"פ): בש] נ"ל שלמים אלא ימכרו ויביא בהן עולות דכיון דאקדיש סתמא הכל הקדש הראוי וכו' (כי"י): ל] 5"ל של זכרים (*ש"מ): לא] נכי"פ נוסף כשהביאה

ליקוטים

ונראה דמשום קושיא דלעיל דפריך אטו גר לאו אדם הוא. . ובספר ישן קדשים שנעתק מספר מיהו אין צריך למחוק דכמה דברים נסיב תורת כהנים אגב אחריני נשים ועבדים דשפיר מפיק להו מחד קרא, וכן משמע בכל מקום דדין אחד להם. (ר״ע משלגן מ״כ לו פ״ד פ״ט)

מתני' כל שלא זכה המוכח בכשרה. כגון שאירע בה פסול קודם זריקה דלא היתה לה שעת יבו היתר למובח: עורה לכהנים. מקראי ים איתרבאי בברייתא בגמרא: ואחד עולת האשה. דאיתרבאי נמי מקרא: עורות קדשי קדשים. חטאות ואשמות

לכהנים כדמפרש טעמא ואזיל: אין

המובה מוכיה. כלומר ואין לך לומר

מזבח יוכיח שזכה בבשר העולה ולא

זכה בעורה ואף אתה אל תתמה

בקדשי קדשים שאע״פ שזכו כהנים

בבשרן לא יזכו בעורן אין זו הוכחה

שאין למזבח עור בכל מקום אבל

לכהנים מלינו שזכו בעור העולה

וקל וחומר שיזכו בעורות קדשי קדשים: גבו' פרט לעולה הקדש.

לקמיה מפרש לה: פרט לעולת גרים.

לקמיה פריך אטו גר לאו איש הוא: מן

המותרות. דכל דו אשמות של רעייה

כגון תמורת אשם ואשם שמתו בעליו

ושכיפרו מו בעליו באחר דקיימא לן מו

ירעו וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה

והוא עולת קיך המובח דלאו עולת

איש הוא אלא נדבת לבור היא ונסכיה

משל לבור ואין בעליו סומך עליה

ואינו יו שוחטה כדתנן בתמורה (דף כ:):

הניחת כו'. פלוגתת דרבי חליעור יחו

ורבנן היא בתמורה (שם): לנדבת לבור.

לקין המזבח: לנדבת יחיד. בעליו של

אשם שניתותר הוא עלמו מביא עולה

בדמיו והוא סומך עליה ושוחטה יש

ונסכיה קריבין משלו: כדאמר רבא.

(יומא דף לד.) גבי וערך עליה העולה

דילפינן מינה מנין שלא יהא דבר

קודם לתמיד של שחר ת"ל וערך עליה

העולה וגו' ואמרינן מאי תלמודא

ואמר רבא העולה משמע העולה

ראשונה האמורה בסדר קרבנות היום

הכא נמי עור העולה כחיב העולה

ראשונה שהופרשה מתחילה לשם עולה

ולא הבאה ממותר אשם וממותר חטאת

ולקמיה פריך והא קי"ל עורה ב לכהנים ממדרש יהוידע הכהן: פרט

למתפים עולתו לבדק הבית. שחין

עורה לכהנים: ולא מיבעיא וכו'.

בפ׳ בתרא דתמורה (דף לב:) דקאמר

עולא המתפים עולה לבדק הבית אין

בה אלא עיכוב גיזברים בלבד ומותבינן

לעולא המתפים עולה לבדק הבית

אסור לשוחטה עד שתפדה ומשני עולא האי דמלריך ליה פדיה מדרבנן

מכלל מאן כאו דמותיב בעי למימר

מתני' יכל שלא זכה המזבח בבשרה לא זכו כהנים בעורה שנאמר יעולת איש עולה שעלתהאו לאיש יעולה שנשחמה שלא לשמה אע"פ שלא עלתה לבעלים עורה לכהנים יאחד עולת האיש ואחד עולת האשה עורותיהן לכהנים יעורות קדשים קלים לבעלים יעורות קרשי קרשים לכהנים קל וחומר ומה אם עולה שלא זכו בבשרה זכו בעורה קדשי קדשים שזכו בבשרה ב אינו דין שיזכו בעורה אין מזבח יוכיח שאין לו עור בכל מקום: גמ" חת"ר עולת איש יפרט לעולת הקדש דברי ר' יהודה רבי יוםי בר' יהודה אומר פרט לעולת גרים מאי פרט לעולת הקדש אמר רבי חייא בר יוסף פרט לעולה הבאה מן המותרות הניחא למ"ד מותרות לנדבת ציבור אזלי אלא למ"ד מותרות לנדבת יחיד אזלי מאי איכא למימר כראמר רבא 20 העולה עולה ראשונה ה"נ העולה עולה ראשונה רבי אייבו א"ר ינאי פרט למתפים עולה לבדק הבית לא מיבעיא למ"ד קדשי בדק הבית תפסי מדאורייתא אלא אפילו למ"ד לא תפסי ח הני מילי בשר

הכא עולת הקדש הוא דקאמר בסמוך לנדבת ליבור אולי דקתני ששה לנדבה ואי לנדבת יחיד לא היה משימה בשופר דקרבן יחיד בעי סמיכה וי"ל דלא שמיע ליה ההיא ברייתא תדע דאי שמיע ליה הא הדר ביה רבי יהודה ממדרשו של יהוידע: לא מיבעיא למ"ד הדשי בדק הבית תפסי מדאורייתא. תימה לדידיה אמאי אינטריך קרא הכא דאם שחט קודם פדייה אין עורה לכהנים פשיטא דקדשי בדק הבית היו בכלל העמדה והערכה: אין די אלא עולת איש גרים נשים ועבדים מנין. משמע מחד הרא הוה ממעטינן נשים ועבדים ודין הוא דהא ילפינן מהדדי בג"ש דלה לה מאשה והקשה הר"ר חיים דבפרק החובל (ב"ק דף פח.) מלריך תרי קראי גבי עדות חד למעוטי נשים וחד למעוטי עבדים וי"ל דגבי מלות הוא

הביחא למ"ד מותרות לנדבת ציבור אולי. מימה לדידיה מ"ש

דממעט מותרות טפי מעולת תמיד וי"ל דסברא הוא

למעוטי טפי מותרות משום דהיו מעיקרא לאיש: אלא דמ"ד דנדבת

יחיד מאי איבא למימר. תימה מאי קשיא ליה הא רבי יהודה דממעט

לא משום דלא מהימני הלכך היכא דגלי גלי יו:

דילפינו מהדדי בג"ש דלה לה אבל

גבי עדות לא שייך למילף דאין תלוי

בנאמנות שהרי משה ואהרן לא מעידין

אבל עור תפים וכן אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה פרט לעולה הבאה מן המותרות א"ל רב המנונא לרב נחמן @כמאן כרבי יהודה הא הדר ביה דתניא ששה לנדבה לעולה הבאה מן המותרות שלא יהו כהנים זכאין בעורה דברי רבי יהודה אמר לו רבי נחמיה ואמרי לה ר"ש אם כן בימלת מדרשו של יהוידע הכהן דתניאו יוה מדרש דרש יהוידע הכהן נאשם הוא אשם אשם לה' יכל שבא משום ח חמאת ומשום אשם ילקח בו ₪ עולות הבשר לשם יעורה לכהנים א"ל אלא מר במאי מוקים לה א"ל מוקמינא ליה במקריש נכסיו וכדרבי יהושע סדתנן המקדיש נכסיו והיו בהן בהמות הראויות לגבי מזבח זכרים ונקבות ר"א אומר "זכרים ימכרו לצורכי עולות נקבות ימכרו לצורכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמם יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצורכי שלמים ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו לבדק הבית ואפי' לרבי יהושע דאמר אדם חולק הקדישו הני מילי בשר אבל עור תפים רבי יוםי ברבי יהודה אומר פרט לעולת גרים אמר ליה רב סימאי בר חילקאי לרבינא אטו גר לאו איש הוא אמר ליה פרט לגר שמת ואין לו יורשים יתנו רבנן יעולת איש אין לי אלא עולת איש 'עולת גרים ונשים ועבדים מנין י ת"ל עור העולה ריבה אם כן מה תלמוד לומר עולת איש עולה שעלתה לאיש פרט לשנשחטה חוץ לומנה וחוץ למקומה שלא יהו הכהנים זכאין בעורה יכול שאני מרבה או שנשחטה שלא לשמה הואיל ולא עלתה לבעלים

כדאמר רבא העולה עולה ראשונה. מדלא כתיב וערך עליה עולה אלא העולה הכי קאמר וערך . העולה עליה מיד העולה החשובה האמורה תחלה לכל העולות. והיינו (פסחים נח: וכעי"ז כתובות קו.), או: העולה משמע העולה מהא ראשונה לכל הקרבנות (מנחות מט.): דאי לאוריי בעלמא אתא לוכן). לגלי לחור" בעלנתו חתת שיקטירו עליה עולה ושלמים, נכתוב וערך עליה (יומא לד.) ששה לנדבה. ששה שופרות היו לנדבת לבור הבחה מן המותרות דחטאות ואשמות וכל הנותרות דמטמות ומשמות וכב הגך דאמרינן יפלו לנדבה, ובפרק בתרא דמנחות (קו:) מפרש הני ששה כנגד מי (תמורה כג:): ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית. דסנר ר"ח סתס הקדשות לבדק הבית ולפניל מידי הקדשות לבדק הבית ולפילו מידי דחזי למובח לבל אינו יולא מידי מובח לעולם, ור' יהושע סבר לא שביק איניש קדושת מובח ומקדיש שביק איניש קדושת מובח ומקדיש לבדה הבית מידי דחזי למובח. הלכד מסתמא למזבח אקדשינהו והן עלמן יקרבו עולות (שם כ. ובעי"ז שם לא:) ויביא בדמיהן עולות. דסתמייהו לעולה אקדשינהו, דהוא קרבן קדוש וחשוב מכל הקרבנות

> דאורייתא ולענין עורה לא מיבעיא למ"ד מדאורייתא תפסה בה קדושת בדק הבית דאין עורה לכהנים אם שחטה עד שלא נפדית דלאו עולת איש הוא אלא עולת הקדש: אלא אפי׳ למ"ד. מדרבנן בעלמא אבל מדאורייתא לא: הני מילי. דמדאורייתא לא: בשר. דשל מובח הוא ואין קדושה חלה עליו בו שאינו שלו על פיו אבל עור דלאו ממון מובח הוא וכהנים אכתי לא זכו ביה תפים: כמאן כרבי יהודה. לקמן מייתי לה דאמר אין עורה לכהנים: הא הדר ביה. דקאמרי ליה אם כן בטלת מדרשו של יהוידע הכהן ולא אהדר להו מידי: ששה לנדבה. בי"ג שופרות שהיו במקדש קמיירי דכתוב עליהן תקלין חדתין [ותקלין עתיקין] קינין וגוולי עולה עלים ולבונה ווהב לכפרת וששה לנדבה [שקלים פ״ו ה״ד] ומפרש מאי ניהו ששה לנדבה: ה״ג ששה לנדבה לעולה הבחה מן המוחרות שחין הכהנים וכחין בעורה בון: אשם לה'. אי אפשר בין אשם לה' שכבר נאמר אשם לכהן כחטאת כאשם תורה אחת להם וגו' וייקרא זן הא כילד כל דבר הבא ממותר חטאת כגון מפריש מעות לחטאתו וניתותר מהן וממותר אשמות כגון הנך דאולי לרעייה דקיימא לן (חמורה דף יח.) כל שבחטאת מחה באשם רועה: ילקת בהן כו'. נמלאו שני כתובים מקויימין אשם לה' בשר לעולה בהו ואשם לכהן העור והיינו דכתיב (מלפים ב יבן כסף אשם וכסף חטאות לא יובא וגו': אלא מר במאי מוקי לה. להא דתני לעיל פרט לעולת הקדש: וכרבי יהושע. דאמר זכרים עלמן יקרבו עולות והך עולת הקדש היא וכדמסיים ואזיל דכי א"ר יהושע דחייל שם מובח עלייהו מעיקרא אמאי דחזי למובח קאמר אבל בעור מודה דחייל עלה 🗈 קדושת בדק הבית: **המקדיש נכסיו**. לבדק הבית: **הראויות למובה.** תמימים: **וכרים ימכרו ללרכי עולות כו'.** דקי"ל בתמורה (דף לג:) המתפיס תמימים לבדק הבית כשהן נפדין אינן נפדין אלא למובח שכל הראוי למובח אינו יוצא מידי מובח לעולם: **וכרים עלמן יקרבו עולות.** לשם אותו האיש דקסבר אדם חולק הקדישו ואע"ג דמקדיש בו סתמא דעתיה הוה להקריב בה למובח הראוי לו: ונקבום ימכרו כו'. אבל הן עלמן לא יקרבו שלמים בבו עד שימכרו דכיון דמקדים סתמא הכל הקדים הראוי למובח דומיא דבדק הבית שכולו קדום הלכך לדמי עולה אקדשינהו. ובהך עולה דרבי יהושע זכרים לו הקריבים עולות קא"ר יהודה לעיל פרט לעולת הקדש: ואפי׳ לרבי יהושע. כלותר ואע"ג דאתר ר' יהושע אדם חולק הקדישו הראוי למובח למובח ושאינו ראוי למובח יהא לבדק הבית לא שיהו כשאר קדשי מובח שעורותיהן לכהנים דמודה הוא שהעור נתפס לבדק הבית כשאר נכסים שלו: ואין לו יורשין. דאין לה בעלים או: ה"ג עולם איש אין לי אלא עולם איש עולם גשים ועבדים מנין ס"ל כו": העולה. קרא ימירא הוא דלא איצטריך למכתב אלא העור לכהן אלא לרבות בא: הואיל ולא עלהה לבעלים. ואף על פי שהיא כשרה

לו א מיי׳ פ״ה מהלי מעה״ק לו ב מיי פי"ט מהל׳ פסה"מ

לז ב מיי פייט מהלי פסה"מ

הלכה ט:

ראד ג מיי פרק ה מהלכות

מעס"ק הלכה מל:

ראד דה מיי שם הלכה יט:

בו מיי שם הלכה יט:

בו מיי שם הלכה למ:

בו מיי שם הלכה למ:

בו מיי ש"ה מהלי פסה"מ

שקלים הלכה ט ופ"ד מהלי

בו מיי שלים הלכה מ:

מדלים הלכה ט:

בו מיי מיי פרהלי מסה"מ

פ"ה מהל הלכה כא: מג ט מיי -מב ח מיי׳ פ״ה מהל׳ מעה״ה ב ממי פ״ה ערכין הלכה ז ערכין הלכה ז בוד י מיי פ״ה מר" ין הלכה ז: פ״ה מהל׳ מעה״ק

תורה אור השלם

ויקרא 3. אָשָׁם הוא אָשׁם לֵיהֹוָה: ויכרא

מוסף רש"י